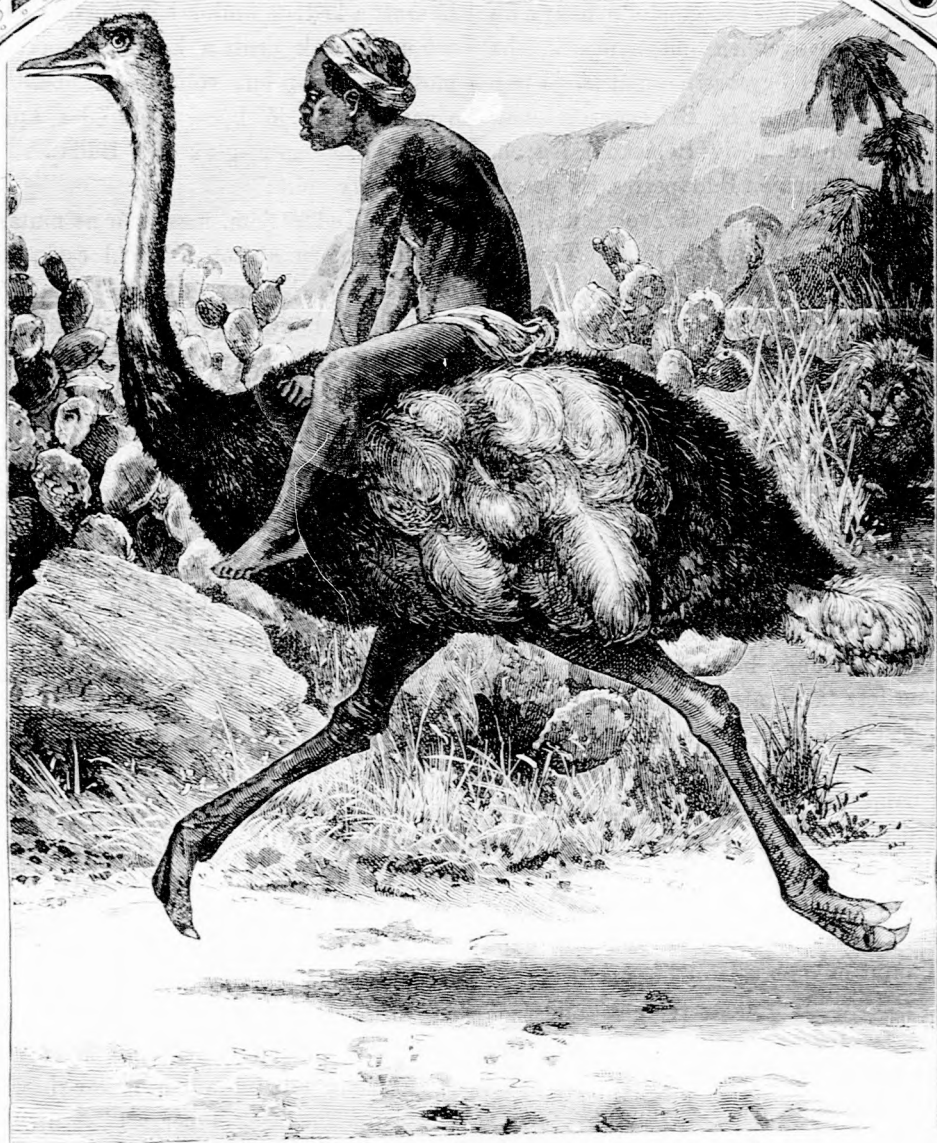

KIS LAP

...SZÉLSEBESEN NYARGALTAM. (Lásd a 29. lapon.)

XXVI. kötet, 2. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1884. január 13-án.

AZ ÖSSZEESKÜVŐK.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

Az a terv nagyon tetszett Dezsőnek és atyja is meggondolta, hogy a fiu könnyebben megnyugszik, ha nem veszi el egyszerre apját is, jó pajtásait és ismerőseit is. Beleegyezett tehát, hogy Dezső két hétig Béláéknál legyen, aztán velök menjen Budapestre. Ez persze csak afféle kis halogatás volt, utoljára mégis csak el kellett jutnia Tivadar bácsiékhoz.

Végre beköszönt a bus nap, melyen válnia kellett atyjától. Nem volt ugyan vitézi dolog, de biz' az úgy történt, hogy Dezső javában sirt, mikor apja felült a kocsira. És a kocsi már messze járt, már a porát sem lehetett látni, mikor Dezső még mindig utána nézett, mignem végre Béla karon fogta és bevezette a maga szobájába.

Egy-két nap mulva kissé belenyugodott sorsába, belátván, hiszen nem sokáig lesz távol atyjától. Béla és szülei igyekeztek, hogy jól érezze magát a házukban s ez hamar sikerült is, úgy hogy pár nappal utóbb már szinte vidám és jó kedvű volt. De ez nem sokáig tartott, mert csakhamar közeledett és végre meg is jött a nap, hogy Béláéktól is válni kellett. Ez majdnem olyan szomorú nap volt, mint mikor atyjától bucsuzott.

Béla és kisebbik testvére a szomszéd faluba mentek egy rokonukhoz, arra az időre, míg szüleik fürdőznek.

— De majd írunk egymásnak, ugy-e Dezső? — szólta Béla.

— Hogyne! Mindent megírok neked, a mi velem történik.

Még egyszer megölelték egymást, aztán Béla szülei kocsiba ültek, Dezső melléjük és rövid idő múlva már nem is látszott a kedves szülői ház. Máskor Dezső ugyancsak örült a kocsikázásnak, de most egész nap bus volt, hiába biztatta, vigasztalta a jó bácsi, Béla édes apja. Mikor azonban megérkeztek Budapestre, a bácsi így szólt:

— Kedves fiam, most már ne mutass olyan szomorú arcot. Képzeld csak, mit mondanál te, ha hozzád jönne valaki és azt látnád, hogy busul, mert veled kell lennie. Rokonaidra nagyon sértő lenne, ha azt látnák, hogy mig ők szívesen várnak, te duzzogva mégy hozzájuk.

— Igaza van, kedves bácsikám. Köszönöm, hogy figyelmeztetett.

Dezső, ha egyszer valamit belátott, nem habozott, hanem megtette, a mit helyesnek látott. Most is tehát mindjárt derültebb lett s csak azt kérde:

— De elkísér kedves bácsikám oda, Tivadar bácsiékhoz?

— Természetesen. Megígértem atyádnak, hogy épkezláb átadlak, hát csak nem is engedhetem, hogy magad botorkálj ebben a nagy városban, melyet nem is ismersz. Nem olyan ám ez, mint a mi kis falunk.

Az már bizony igaz volt. Dezső, ki még soha sem járt nagy városban, eleinte azt hitte, hogy itt valami vásár vagy bucsujárás van; a mint végig kocsiztak az utcákon, mindig várta, mikor oszlik már el az a tömérdek ember, a ki az utcákon mind sietve jár-ke, tolong, kiabál;

de biz annak egymást kergetszekér, majd ment zeneszóv kocsi egyik utonony-magas kővezeten, ugylult a feje, mi vendéglőbe, me

— Kissé magunkról az Tivadar bácsié barátja.

Vagy egy ültek s nem sol melyben Tivadar perccel utóbb n és csöngettek. I ajtót és bevezet kérdésre azt fe nines itthon, de néni, rögtön elő

A szoba, m ták, esinosan vo már egy-két pe vették észre, hog az asztal melle maga elé bámul mel aludnék. A zső, csakhogy ne gás, izmos legén mikor Dezső és sem nézett, csak elé. Dezső megle volt, valjon ez egyike-e? Hama barátja oda lépet

— Fiacskár fia vagy?

de biz annak sehol sem lett vége. Aztán egymást kergette a sok kocsi, hintó, társzekér, majd meg egy nagy csapat katona ment zeneszóval. És őket csak vitte a kocsi egyik utczából a másikba, csupa torony-magas házak közt, zörgő, csattogó kövezeten, úgy hogy Dezsőnek szinte kábult a feje, mikor végre megérkeztek a vendéglőbe, melybe Béla szülei szálltak.

— Kissé megpihenünk, lemosunk magunkról az uti port, aztán megyünk Tivadar bácsiékhoz, szól Dezsőhöz öreg barátja.

Vagy egy óra mulva megint kocsiba ültek s nem sokára eljutottak a házhoz, melyben Tivadar bácsi lakott. Egy-két perccel utóbb már fönt voltak az emeleten és csöngették. Egy cseléd nyitotta ki az ajtót és bevezette őket a vendégszobába, kérdésére azt feelve, hogy Tivadar bácsi nincs itthon, de itthon van rokona, Klára néni, rögtön előhívja.

A szoba, melyben Klára nénit várták, csinosan volt bútorozva. Csak mikor már egy-két perczig ott voltak, akkor vették észre, hogy még valaki van ott, — az asztal mellett egy fiu ült, mereven maga elé bámulva; mintha nyitott szemmel aludnék. Akkora lehetett, mint Dezső, csak hogy nem volt olyan piros pozsgás, izmos legényke. Meg sem mozdult, mikor Dezső és kísérője beléptek; rájuk sem nézett, csak bámult folyvást maga elé. Dezső meglepetve látta ezt és kíváncsi volt, vajjon ez is az ő kis rokonainak egyike-e? Hamar megtudta, mert öreg barátja oda lépett a fiuhoz és kérdé:

— Fiacskám, te a Tivadar bácsi fia vagy?

A fiu meglehetősen ostoba képpel tekintett föl és kurtán, halkán felelé:

— Az.

És aztán megint csak bámult maga elé.

Dezső is, de meg öreg barátja is nem igen tudták, mit gondoljanak erről a furcsa fiuról; de az öreg ur végre így szólt:

— Kedves Dezsőkém, ez unokatestvéred, öleljétek meg egymást.

A két fiu egymásra bámult, egyik sem látszott valami nagyon örvideni a találkozásnak. Tivadar bácsi fia nem mozdult, kezét sem nyújtott a vendég atyafinak s Dezső titkon olyanformát gondolt, hogy ezen bizony nem látszik meg, hogy nagyvárosban él, mert olyan vad, mintha valami puszta szigeten nőtt volna fel. De hát ez, jól tudta, nem elég ok arra, hogy ő is olyan legyen. Csak annál inkább meg kell mutatnia, hogy ő tud illedelmet.

Odalépett tehát rokonához, megölelte és nyájasan mondá:

— Az én nevem Dezső. Hát téged hogy hívnak?

A fiu egy perczig félénken, bizalmatlanul nézett Dezsőre, aztán kurtán felelé:

— Zoltán.

Épen ekkor megnyílt a szomszéd szoba ajtaja s egy félig ősz hajú, komoly arcú nő lépett be. Szívélyesen köszönt a vendégeknek.

— Én vagyok Klára néni, bizonyosan hallottál már felőlem; szól Dezsőhöz. Te meg a mi kis rokonunk vagy, ugye? Atyád megírta, hogy egy kedves barátja fog ide hozni. Isten hozott!

Kezét fogott Dezsőék öreg barátjával, ki tréfásan mondá:

— Oh, mi itt már meg is ismerkedtünk Zoltán barátunkkal.

— Zoltánnal? szolt a néni vállvonogatva. Gondolom, nem valami nagy hasznát vették.

Klári néni ezt félig boszusan, félig megvető hangon mondta s Dezső szinte akaratlanul is oda pillantott Zoltánra, hogy lássa, mikép fogadta a néni szavait. De Zoltán meg sem moccan, mereven ült ott a széken; mintha nem is hallott volna semmit. Klára néni aztán Dezső öreg barátjához fordulva, meghívta özsonára. Ezt Dezső is nagyon szerette volna.

— Maradjon, kedves bácsikám! Legalább még addig is együtt leszünk.

— Nem lehet, fiacskám. Tudod, hogy a nőm egymaga van a vendéglőben, nem hagyhatom sokáig magára. Még egy kis dolgom is van a városban, sietnem kell, mert holnap reggel elutazunk. Te most már itthon vagy, kedves rokonaidnál, reám nincs többé szükséged.

Elbucsztak tehát és Dezsőnek megint össze kellett szedni egész vitézségét, hogy könyekre ne fakadjon. Most bucsuzott el utolsó régi kedves ismerősétől, most jutott végkép idegenek közé, bár ezek az idegenek rokonai. Kikisérte az öreg urat egészen a kapuig, még egyszer megölelte, sok szép üdvözlötet küldött Bélának, aztán végre mégis csak el kellett válniok.

Nagyon busan tért vissza a házba és tulajdonképen azt sem tudta, merre menjen. Olyan elhagyottnak, szomorunak érezte magát, mint még eddig soha sem, mert eddig mindig olyanok közt élt, akik szerették s a kiket ő is szeretett.

Egy alacsony kis széket látott a tornácson, oda leült és kezébe hajtva fejét, elgondolkozott, mikor egyszerre vékonyka nyájas hangon megszólítá valaki:

— Miért sirsz? Talán rossz voltál?

És ugyanekkor kicsike kéz szelíden végigsimogatta haját. Dezső föltekintett s egy kicsike fiucska látott maga előtt. Öt vagy hat éves, sápadt, de nyájas képű, kék szemű, göndör haju fiucska volt. Egyenesen állt, csak hogy szomorú volt azt nézni, — mert nem a maga lábán állt, két kis mankóval tartotta fenn magát.

— Ne sirj, szolt ismét. Az nem használ, inkább légy ismét jó fiu.

Dezső akaratlanul is elmosolyodott a fiucska e biztatásán s viszont nyájasan megsimogatta.

— Nem vagyok én rossz, nem is sírok. Csak szomorú vagyok.

— Miért? Fáj talán valamid? Oh, nekem sokszor fáj a lábam, a derekam és régebben sokat sirtam. De hiába sirtam, az nem használt, csak még a fejem is megfájult belé; most már nem sírok. Hát neked mid fáj?

— Nem fáj nekem semmim, mondom, kicsikém. Csak bus vagyok.

— És miért? Talán mamád halt meg?

Dezső szinte megzavarodott e hirtelen kérdésen.

— Nem... azaz igen, mamám meghalt, mikor én még egészen piczike voltam... nem is emlékszem rá. De kedves jó atyám miatt busulok, aki messze idegen országba utazott.

— Oh, az atyád miatt! szolt a kis fiu sajtósággal hangon, mintha ezt nem

találna elég okot a miatt. E sirnék. De jó sokáig sirtam, hogy mamácska és nem szeretni kell várnom, hozzá... csak ám várni és ott beteg sem

Dezső s fiura, ki biz mikor így beszeretne meg

— Ne blyan. Te még

— De t

halt, nagyon te atyád is messzire uta

— Oh, Dezső szinte nincsen sem itthon lesz.

— Há kis fiu majd

— Mo mondjad es

— Ki vagyok, a s

— Ak vagy. Mert

tok... biz rólam. Aty

— Ig így van! s öröm sugár

Megő képpel mo

találná elég oknak. Én bizony nem busulnék a miatt. Ha apa elutaznék, én nem sírnék. De jó mamácskámért sírtam... sokáig sírtam... hanem azt mondták, hogy mamácska az égből látja, ha sirok és nem szereti. Hát nem sirok többé. Meg kell várnom, míg én is oda jutok az égbe hozzá... csak hogy nagyon sokáig kell ám várni és én már szeretnék ott lenni... ott beteg sem lennék többé.

Dezső szinte ijedten nézett a kis fiura, ki bizonyosan nem is tudta, hogy mikor így beszél, akkor azt mondja, hogy szeretne meghalni.

— Ne beszélj így, mondá neki komolyan. Te még nem tudod, mi a szomorúság.

— De tudom, mikor mamácska meghalt, nagyon szomorú voltam. Talán a te atyád is meghalt, azért mondják, hogy messzire utazott.

— Oh, hallgass, te kis ijesztő, szólt Dezső szinte megborzadva. Apácskámnak nincsen semmi baja, pár hét múlva megint itthon lesz.

— Hát akkor mit busulsz? kérde a kis fiu majdnem megvető hangon.

— Mondom, nem érted te azt. De mondjad csak, hát ki vagy te?

— Ki vagyok? Hiszen látod! Emilke vagyok, a sánta Emilke, a Zoltán testvére.

— Akkor hát te is unokatestvérem vagy. Mert én vagyok Dezső, a rokonotok... bizonyosan hallottál már valamit rólam. Atyátok az én nagybátyám.

— Igazán? Jaj de szeretem, hogy így van! szólt Emilke és arczán igazi öröm sugárzott, szinte kipirult egy kissé.

Megölelte Dezsőt és aztán komoly képpel mondá:

— A néni mondta, hogy egy rokonunk fog jönni, de mi azt hittük, hogy az ő rokona. De te a miénk vagy, ugy-e a miénk?

— Hát persze a tiétek, te bohó kis kedves.

Erre Emilke ismét komolyan rázta a fejét.

— Oh nem, én nem vagyok kedves. Tudod, voltam én is... mamácskának én voltam a kedves Emilkéje. De most rossz vagyok, sok bajt csinállok és a néni azt mondja, hogy kiállhatatlan ostoba, ügyetlen fiu vagyok.

Emilke ezt mind olyan egyszerűen, harag nélkül mondta, mint a ki teljesen hiszi is azt, a mit mond. Dezső azonban, a mint a fiucska okos, szelid szemeibe nézett, akaratlanul fölkiáltott:

— No már azt nem hiszem, hogy ostoba volnál.

— De igen, az vagyok. A néni mondja.

— Hát nagyon rossz a néni hozzád?

— Nem tudom. Zoltán azt mondja hogy rossz. Zoltán nem is beszél soha a nénivel, mert a néni azt mondta, hogy Zoltán együgyű, nem tud gondolkozni, hát Zoltán most úgy tesz, mintha olyan volna. És a néni azt mondja, hogy nem gyanította, hogy olyan keserves dolga lesz itt, annyi bajt fog neki okozni egy eszelős meg egy nyomorék. Tudod, a nyomorék, az én vagyok.

— És a néni ezt nektek mondogatja?

— Oh nem, de néha a szomszéd szobába halljuk be, mikor beszél. De igaz is, én nyomorék vagyok, mankó nélkül nem

tudok mozdulni. Hanem Zoltán nem olyan együgyű ám, csak mutatja ... pedig nehezebbre esik. Szeretném, ha nem mutatná. Te nem szeretnél sánta lenni, ugy-e nem?

(Folytatása következik.)

A SZÖKEVÉNY.

(Képpel a 28. lapon.)

MINT a gyermekek rég várták;
Meggjöttek a kis madárkák;
Mindenik csak egy pelyhszál,
Ringva hull és ismét felszáll
S míg leérnének a földre,
Az egész léget betöltik.

Kapja a sok vidor gyermek:
Egybe mind, mind ott kün termett;
Mind a két kezét kitarja:
Majd beleszál egy madárka,
Kis madárka — hópelyhecske,
Hátha ép' markába esne...

S hát, a mint ott lesnek, várják
A sok ringó hó-madárkát,
Vizsgán jobbra-balra nézve
Egyikök, im' mit vesz észre?
Szár az ágon, mint egy árva,
Ül egy igazi madárka.

Reszket szegény, felborzolva
Halvány színű sárga tolla;
Idegen égtáj szülötte,
Hol nem szállt a hó fölötte,
Hol a lég enyh', üde, nyári,
Hol vig, boldog a — kanári.

Itt bezárták szűk kalitba —
S egyszer, hogy ajtója nyitva,

A szabadság csalogatja,
Vágy megint a nyílt szabadba
S im' kiröppen észrevétlen —
Most meg itt ül fázva, étlen.

S megszánnák az isten adtát,
Biz' azt könnyen megfoghatták,
S haza viszik ujjongatva,
Jobb most ben, mint a szabadba',
Kényeztetik, jól gondozzák —
— Dallal fizeti a kosztját.

Béla bácsi.

A DIDERGŐ BÁRÁNYKA.

(Képpel a 23. lapon.)

VERŐFÉNYES, de csikorgó hideg téli nap volt, mikor Pali meg Juliska kísértáltak az udvarra. A lezckéjükkel már elkészültek, a szobai játékot megunták s mert a hidegtől nem féltek, kiszaladtak egy kicsit az udvarra.

Nem akartak sokáig kint maradni, hát nem is vettek köpönyeget. Azért mégsem fáztak, mert sebesen futkároztak ide-oda, még szinte belemelegedtek.

— Nézzünk be a kertbe, szólott Juliska. Már oly régen nem voltunk ott.

— Sokat nem látunk most benne, felelt Pali. De azért menjünk.

Csakugyan vajmi keveset láthattak most a kertben. A föld keményre volt fagyva, a fák, bokrok lombtalanul meredeztek, alig lehetett rá ismerni a nyáron olyan kedves kertre. Hamar bele is untak, aztán már, az igazat megvallva, fázni is kezdtek kissé, azért hát megindultak befelé, mikor egyszerre panaszos báránybégetés hallatszott a kerítésen túl.

— Ott valami bárányka van, szólott Juliska. Nézzük meg.

— Nézzük meg.

Kimentek a hátsó kis ajtón és csakugyan egy eltévedt báránykát találtak ott kint a kopár mezőn. A szegény állatka

fájdalmasan
dergett a r
nagyon me

— H
liska. Még

— A
Tudod, a r

oktalan áll

— Ig
Legalább

betakarhas

— O
Pali elszár

meg nem t

Es n

tette kabá

miután ek

a dolgot, r

is fáztak, r

ban levén

foga is v

sebesen fu

hogy fázik

igy mire b

a hidegtől

Nagy

igy látta b

— H

lett?

Pali

ták, miké

a didergő

de a mam

gel nem d

öket, mint

fájdalmasan bégetett s egész testében didergett a nagy hidegtől. Pali és Juliska nagyon megsajnálták.

— Hogy fázik szegényke! szólt Juliska. Még meg is fagy, ha itt marad.

— Az ám! segitenünk kellene rajta. Tudod, a mama azt mondta, hogy még az oktalan állaton is szánakozni kell.

— Igen ám, de mit tehetünk vele? Legalább volna valami pokróczunk, hogy betakarhassuk! De az sincs.

— Oh, azon hamar segíték én, szólt Pali elszántan. Ráadom a kabátomat, én meg nem fázom, míg hazaérünk.

És megtette, a mit mondott, levette kabátját, ráterítette a báránykára s miután ekkép, úgy hitték, jól elvégezték a dolgot, megindultak hazafelé. Már előbb is fáztak, most meg Pali, csak úgy ingujjban levén, ugyancsak didergett, még a foga is vaczogott belé. Szeretett volna sebesen futni, de nem akarta megvallani, hogy fázik; csak azért is lassan ment és így mire beértek a házba, szinte kék volt a hidegtől.

Nagyot nézett a mama, mikor Palit így látta hazaérni.

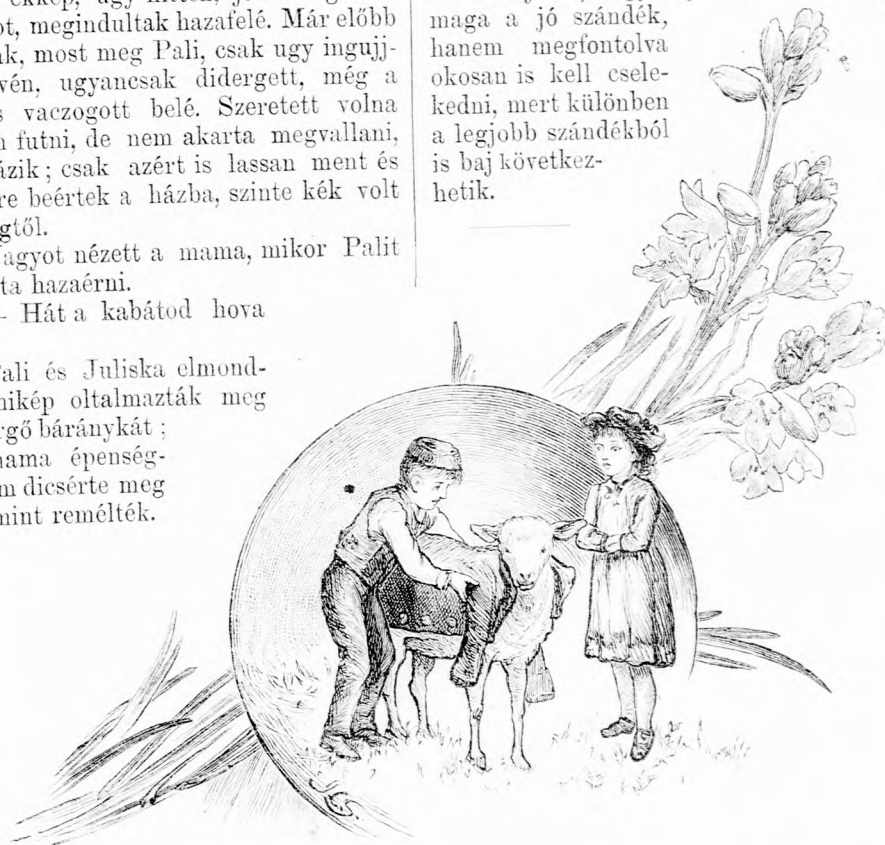
— Hát a kabátod hova lett?

Pali és Juliska elmondták, mikép oltalmazták meg a didergő báránycsajt; de a mama épenséggel nem dicsérte meg őket, mint remélték.

— Esztelen gyerekek! mondá majdnem haraggal. Csak kárt és bajt okoztok. Zsuzsi! szaladj hamar a mezőre, még talán ott találod azt a báránycsajt és haza hozhatod a kabátot. Te meg, Pali, rögtön fekédjél ágyba, beadok neked izzasztót. Csak valami nagy bajod ne legyen.

De bizony lett, ha nem is nagy, de olyan mégis, hogy Palinak vagy egy hétig kellett fekédnie, míg a meghűlést kiheverte. Juliska ott ült az ágy mellett és szórakoztatta, egyuttal pedig ő is okult, mikor a mama mondta:

— Oktalanság volt, a mit tettetek. Azt a báránycsajt el kellett volna vezetnetek az akolba s nem lett volna semmi baj. Ne feledjétek, hogy a jótetthez nem elég maga a jó szándék, hanem megfontolva okosan is kell cselekedni, mert különben a legjobb szándékból is baj következhetik.

MARCZIKA és MARISKA.

vagy
a pörölő testvérek.

— Egy bohókásan siralmas téli történet 17
képben. —

(Vége.)

Erre Marcsi megfordul,
Mariskára ráfordul.

Egyszerre van hadd el hadd,
Verekszenek ugyancsak!

»Püff ne!« ... Puff na!« ...
Bumszti!« ... Hóha!
Belemerülnek a hóba.

Veszekednek, dulkanak-fulnak,
S im a dombtól lefordulnak.

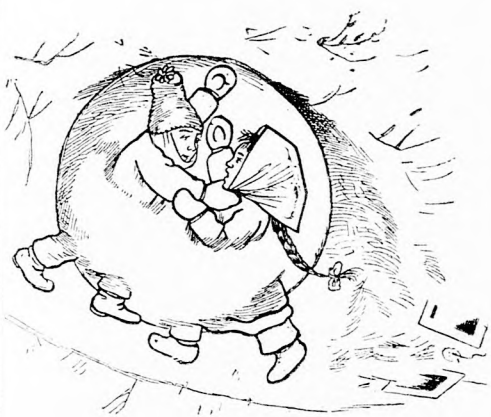
Mind vastagabb már a golyó,
Jobbról, balról ragad rá hó.

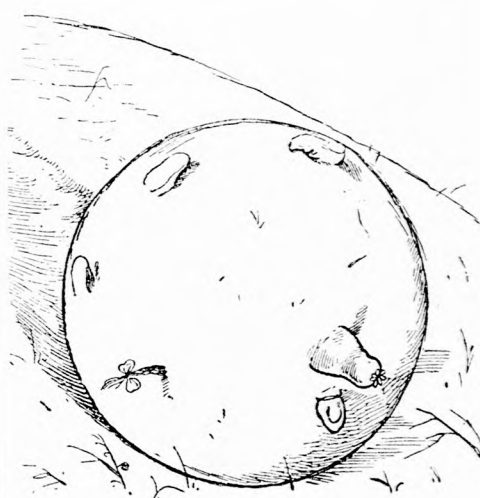
Dul
Don

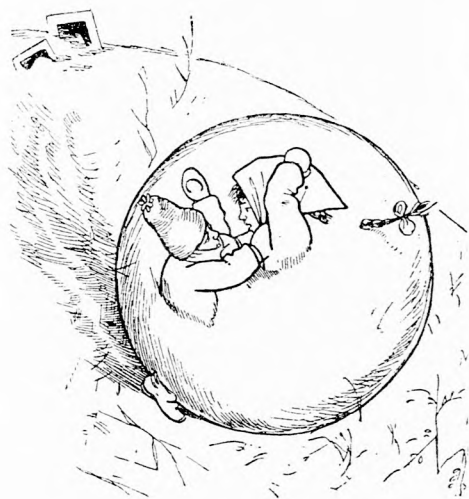
Lec.
Hó

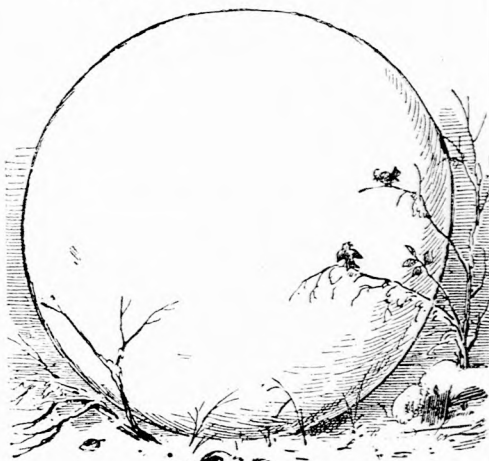
*Dulnak, fulnak, lefordulnak
Domboldalról legurulnak.*

*A dulongó testvérpár
A hóban eltűnik már.*

*Lecsúsznak a tetőről
Hó köréjük egyre gyűl.*

*Addig, addig veszekedtek —
Amig hógolyóvá lettek.*

*

*S a tanulság? Gyermekek,
Soh' se veszekedjétek!*

A STRUCZ ÉS A SZERECSEN.

— Négermese, képpel. —

ISZITEK, nem hiszitek, de egyszer valahol Afrikában, a fekete szercesenek országában volt egy nagyon szelid struczmadár. Mindenki nagyon szerette, de legfőképp gazdája, az a göndör haju fiatal szercesen. Volt is okuk, hogy szeressék egymást. A struczmadár maga beszélte el a történetét, az pedig így szólt:

— Az emberek minket strucz madarakat rendesen nem tartanak valami nagyon okos állatoknak, sőt azt mondják rólunk, hogy mindenféle együgyű dolgot szoktunk elkövetni. No nem akarok vitatkozni, de azt hiszem, rajtunk is az esik meg, a mi sok emberen, hogy rosszabbnak híresztelnek, mint a milyenek vagyunk. De már ha nem vagyunk is valami nagyon bölcsek, az bizonyos, hogy van más jó tulajdonságunk, szelidek és háladatosak tudunk lenni. Ez pedig szintén ér ám valamit. Nem akarok dicsekedni, de magam is azért vagyok itt és azért szeret mindenki, mert háladatos voltam.

Ott kint a sivatag nagy pusztaságon születtem és boldogan nevedtem föl. Szabadon nyargalhattam, a merre tetszett, senki sem háborgatott; strucz pajtásaimmal versenyt futottunk a végtelen síkságon, legelészni való fűvet keresve s a milyen jó lábunk van, csöpp fáradságunkba sem került, ha két-három mértföldnyire kellett is sétálni eleségért, onnan meg a folyóhoz, hogy szomjunktól oltsuk.

Egy napon, a mint pajtásaimmal békésen legelészttem, egy idegen, nagy

struczmadár közeledett felénk. Kissé más-kép mozgott, mint a hogy mi szoktunk, furecsának is találtuk egész megjelenését; de végre is nem sokat törődtünk vele. Azt hittük, valahonnan messziről tévedt ide, más fajbeli strucz, mert öregeinktől hallottuk, hogy vannak más fajta rokonaink is. Egyszerre azonban éles sivitás hallatszott a levegőben, a következő pillanatban pedig nagy fájdalmat éreztem a lábamban, úgy hogy majd összerogytam. Oda nézve láttam, hogy nyíl furódott lábamba s vérem patakzott a sebből.

Ekkor már értettem mindent, — álcázott, ravasz vadászok leptek meg. Az a furecsa strucz-atyafi épenséggel nem volt strucz, hanem néger vadász, ki egy megölt strucz bőrét öltötte magára s úgy lopódzott egészen közel mi hozzánk.

De bár sebem nagyon fájt, el voltam tökévelve, hogy nem hagyom magam egykönnyen megfogni, menekülök, ha csak lehet. Futásnak eredtem tehát és futottam teljes erőmből. Azt mondják, hogy mi strucz madarak azért is ostobák vagyunk, mert mindig nagy körben futunk, a mi megkönnyíti a vadászok dolgát; nem szaladnak egyenesen a strucz után, hanem előre kiszámítják, merre fog kanyarodni és rövidebb uton elejibe kerülnek. Nem tagadhatom, hogy van ebben valami igaz; de hát mégsem minden strucz ilyen oktalan. Én sem voltam, hanem a távolban sűrű bozótot pillantván meg, egyenesen oda futottam, remélve, hogy a sűrűségben könnyebben elrejtőzhetem.

Nem néztem hátra. Nem tudtam üldöznek-e az ármányos vadászok, vagy többi társaimat öldösisik. Csak futottam,

teljes erő
sűrűség
volt. A
sebből,
éreztem,
végre ös

A
tam s m
már nyu
voltam,
élesztett
hogy a
fő akar
fussak.

lábamra
ijedtem
lem? T
elveszner

Bus
biztattar
a vadász
ha jót al
gelre tal
fájni. A
vett raj

Má
tapasztal
volt. Seb
meg volt
dett, hog
tem, szor
fü sem v
kétségbe
danom a
valamiko
érem, é
tehát a k

Las
nagy kéts

teljes erőmből és végre el is jutottam a sürűségbe. De akkor erőm már fogytán volt. A nyilat csőrömmel kirántottam a sebből, de akkor még nagyobb fájdalmat éreztem, a vér még erősebben folyt és végre összerogytam.

A vérvesztéstől, erőfeszítéstől elájultam s mikor ismét föleszméltem, a nap már nyugvóra szállt. Nagyon beteg, gyöngy voltam, de a hűvös esti szellő kissé föl-élesztett. Eszembe jutott a veszedelem, hogy a vadászok talán keresni fognak; föl akartam tehát állani, hogy még tovább fussak. De hiába próbáltam, sebesült lábamra nem birtam ráállani. Ekkor ijedtem csak meg igazán? Mi lesz belőlem? Tehetetlenül, nyomorultan kell elvesznem.

Busultam, bánkódtam, de végre azzal biztattam magamat, hogy ilyen késő este a vadászok már bizonyosan nem keresnek; ha jól alszom, ez meg fog erősíteni s reggelre talán már nem fog a lábam annyira fájni. A fáradtság, kimerültség erőt is vett rajtam és nemsokára elaludtam.

Másnap reggel azonban szomoruan tapasztaltam, hogy minden reményem hiu volt. Sebesült lábam most már egészen meg volt dagadva és annyira megmerevedett, hogy mozdulni sem tudtam. Éheztem, szomjaztam, de közelemben még csak fű sem volt s nem csoda, hogy végkép kétségbeestem. Most már le kellett mondanom a menekülésről. Még ha a seb valamikor begyógyulna is, azt meg nem érem, éhen halok. Csüggedten vártam tehát a halált.

Lassan, kinosan folytak az órák, nagy kétségbeesésben én már nem is

gondoltam semmivel, mikor egyszer zör-gés hallatszott a bokrok közt, aztán egy néger ifju lépett elő. Ijj és nyil volt nála s azt vártam, hogy mindjárt agyon fog löni. Nem is ijedtem már meg, sőt szinte kívántam, hogy tegye, mert akkor legalább nem kell oly sokáig kinlódnom. De a néger ifju épen nem mutatott semmi ellenséges szándékot. Egy-két perczig meglepetve nézett reám, aztán szánakozó tekintettel közeledett s nézte sebesült, dagadt lábamat mely mereven ki volt nyujtva.

— No megállj, te szegény állat, segíték én rajtad, szólhatott magában.

Elfordult s a bokrok közt keresgélni kezdett. Jókora csomót szedett össze bizonyos fajta növény leveleiből, két kő között péppé törte, aztán odakente a sebare. Egy nagy lapu-levelet göngyölt reá és hosszú füvekből sodort fonállal megkötötte. Én meg sem mozdultam, hagytam, tegyen velem, amit akar.

— Igy ni, meglásd, ez használni fog, szólt a jószivü ifju elégedetten. Csakhogy eleségre is volna szükséged, ugy-e? No várj, azt is hozok.

Megint elment és jó idő multával ölében nagy csomó fűvel tért vissza. Odatette a fejemhez, úgy hogy mozdulnom sem kellett, kedvemre jól lakhattam. Há-lás pillantást vetettem jótevőmre, ő pedig vigan dudolva odább ment és csakhamar eltűnt a bokrok között.

Az orvosság, melyet sebarere kötött, rendkívül jól hatott. A fájdalom rövid idő mulva enyhült s újra bizni kezdtem, hogy talán még megmenekülhetek. Éhségtől nem kellett félnem, nyugodtan vár-

tam a gyógyulást. A következő éjjel már jóízűen aludtam s még egy másik éj után már annyira jobban voltam, hogy nehezen bár, de lábra tudtam állani. Néhány napig még sántikáltam és ovatosságból nem is mentem ki a sűrű bokrok közül. De sebem gyorsan gyógyult; fiatal, erős voltam, hamar kihevertem a bajt és egy-két hét múlva már semmi bajom sem volt, megint vigan nyargalásztam a nagy sikságon. A tyámfiait hiába kerestem, azokat a kegyetlen vadászok részint leöldösték, részint szétkergették.

Egy napon gondtalanul legelészve sétálgattam a folyó mentén és egy magassziklához közeledtem, mely meredeken nyult a víz fölé. Már közel voltam a szikla tövéhez, mikor halk morgás hallatszott fölülről. Ráismertem rögtön a hangra, — oroszán hangja volt s a rettenetes fenevad ott főtt a szikla szélén feküdt elnyujtózva.

A vitéség, meg kell vallanom, nekünk struczoknak nem épen főtulajdonságunk és bizonyos, hogy másker az oroszán

láltára ugyancsak futásnak eredtem volna. Csakhogy most még valamit láttam: a szikla tövében egy szerezsen ifju lapult meg, remegve, mert elveszettnek vélhette magát. Az oroszán látta őt és folyton szemmel tartotta, mintha kegyetlen gyönyörűségét találta volna az ifju halálos

A SZÖKEVÉNY. (Lásd a 22. lapon.)

félelmében. A hatalmas fenevad biztos volt prédájában, csak egy-két ugrásába került és megragadja, széttépi akkor, amikor neki tetszik. Az ifjunál nem volt semmi fegyver, még csak meg sem kísérthette, hogy védje magát; futásra nem gondolhattott, tehát várta halálát.

Ez az ifju pedig nem volt más, mint az én megmentőm.

Azért nem szaladtam én el.

Láttam a nagy veszedelmet, melyben jőtevőm forog és eltökéltem, hogy ha lehet, megmentem, még ha életembe kerül is. Ha nem sikerül, legalább lerőttem a hála tartozását.

Igen, de hogy menthessem meg én jámbor strucz a rettenetes oroszán elől? Sok gondolkozásra nem volt idő, de nem

is gond
a vesze
struczo
van ám
hátunk
erre al

A
dulva
sabbar
vett. K
san fel
hátam
kezdte

I
tunk r
ez a v
nézett
kal ny
kérdé
ér az
szét,
beese
galta
hátra
azonb
orosz
bizak
migu
tott

bará

köze
aki a
nehá
lánt
jőtev

tek

is gondolhattam arra, hogy szembeszálljak a veszedelmes fenevaddal, mikor nekünk struczoknak semmi fegyverünk sincs. De van ám hosszú, erős lábunk, elbirunk a hátunkon akár két embert is, — és én erre alapítottam tervemet.

Az oroszlán háttal volt felém fordulva s még nem vett észre. Még ovatosabban közeledtem s az ifju végre észrevett. Kitalálta tervemet, mert villámgyorsan felszökkent és egy pillanat alatt a hátamon termett, én pedig teljes erőmből kezdtem futni.

Rettenetes bömbölés hangzott a hátunk mögött. Az oroszlánt meglephette ez a váratlan dolog s egy pillanatig ámulva nézett utánunk, aztán hatalmas ugrásokkal nyomunkba eredt. Most már élet-halál kérdése volt, ki tud jobban futni. Ha utólról az oroszlán, nemcsak jótevőmet tépí szét, hanem engem magamat is. Kétségbeesett erőfeszítéssel, szélsőben nyargaltam (Lásd a képet a címlapon.) s jó ideig hátra sem mertem nézni. Lassan-lassan azonban mind távolabbról hangzott az oroszlán bömbölése. De én azért nem bizakodtam el, csak futottam tovább, mignem egyszerre az ifju örvendve kiáltott fel:

— Meg vagyunk mentve, ott jönnek barátaim!

Csakugyan egész csapat fegyveres közeledett s ugyancsak bámultak az ifjún, aki az én hátamon ül. Megállítottak s míg néhányan közülök a meghökkenett oroszlánt riasztották el, a többi hallgatta, a mint jótevőm elbeszélte menekülése történetét.

Körülfogtak, simogattak és bevezettek falujukba. Megvallom, eleinte féltem,

hogy majd bajom lesz az emberek közt. De a világért sem bántott senki, sőt mindenki a kedvemet kereste, úgy hogy végre nem is kíváncsítottam többé vissza a pusztára. Most már egészen boldogan élek itt jótevőm és gazdám udvarán.

— Eddig volt a strucz madár meséje. A ki nem hiszi, menjen Afrikába és kérdezze meg tőle.

ÁLLATMESÉK.

I.

A róka és a kakas.

LINKA, Béla, jertek ide, olvasok nektek egy szép kis mesét a képes könyvből, melyet Karácsonyra kaptam; szólt a kis Emma.

— Halljuk a mesét! Azt nagyon szeretjük. Miről szól?

— A ravasz róka komáról.

Halljátok csak, így szól egy mese. A fortélyos róka egy izben megint ott ólálkodott a baromfi-udvar körül, melyből már sok ártatlan csibét és tyukocskát ragadott el. Ovatosan körültekintett és látta, hogy nincs semmi veszedelem, ember nem jár közel. Fölmászott hát a kerítésre és onnan, mint máskor is, le akart ugrani az udvarra; de amint ugrott, valami furcsa dolog esett rajta, — csak az első lábával érte a földet, félig pedig a levegőben maradt függve. Ugy bizony, mert a hátsó lába beleakadt egy kötélbe, mely minth

csak szándékosan lett volna oda készítve, még pedig olyan ármányosan, hogy a fura-fangos róka sem vette észre, csak mikor már benne volt a bajban.

Már pedig bajnak ez ugyancsak nagy baj volt, mert most már nem tudott se előre, se hátra; se föl, se le mozdulni.

A csibék, tyukok, amint a rókát megpillantották, ijedten menekültek el, csak egy nagy kakas maradt ott, nem igen messze, de szintén menekülésre készen.

— Jó estét, kedves kakas ur! szólt a róka nagyon nyájasan. Hogy mint szolgál drága egészséged?

— Oh köszönöm, nagyon jól, kivált mikor róka komát nem látom.

— Ejnye, ejnye, talán bizony haragszol reám? Pedig én mindig nagyon örvendek, ha kedves kakas uramat látom. Most is épen egy kis szivességre akarlak kérni.

— Igazán? Talán bizony arra, hogy engedjem magamat széttépni?

— Már hogy gondolhatsz rólam olyant! Ellenkezőleg, én vagyok egy kis bajban. A lábam beleakadt valami hurokba, nem tudok mozdulni. De te, kakas barátom, erős csőröddel könnyen szétoldanád a görcsöt és kiszabadítanád.

— No persze! Ismerlek már én, ravasz koma. Így szoktad magadhoz csábítani a hiszékenyeket, hogy könnyebben torkon ragadhassad. De engem ugyan rá nem szedsz.

— Dehogy akarlak rászedni! Akár meg is esküszöm, hogy igazat mondok! Nagy veszedelem fenyeget, mert a gazdád nem igen jó barátom, bizony rosszul jár-nék, ha itt találna.

— Beszélhetsz nekem, én ugyan nem megyek közel.

— Nem bántalak, esküszöm, nem bántalak... és a familiádból sem bántok többé soha egyetlen egy csibécskét sem, szentül fogadom.

— De már olyan balga nem vagyok, hogy ilyen ravasz kópé fogadására adjak

valamit. Tyukoescáim, csibécskéim szerencsésen elmenekültek, nekem is jobb lesz távolabb.

És a kakas odább sétált.

— Jaj, segíts, kedves, drága jó kakas! Csak most az egyszer segíts! Amott jön a gazdád... mindjárt végem lesz! Igazat beszéltem, hidd meg.

— Nem hisz a ravasznak senki, felelt a kakas és eltűnt.

Épen akkor érkezett meg a gazda és látta a rókát.

— Ahá, semmirevaló kópé, hurokba kerültél hát végre! Nem fogsz többé pusztítani a baromfi-udvarban.

Fogta a fejszét és megölte a rókát. Ez pedig utoljára még ezt sóhajta:

— Így jár a ki ravaszodik! Ha bajba jut, sem hisznek neki. A ki elvesztette jó hírét, hiába kér segítséget, gonosz véget kell érnie.

II.

A kalandos csibék.

Nagyon elégedetlenek voltak a kicsike kis csibék s egy piczike kis kakaska, az ételes cseréptál szélére állva, így szólt:

— Én bizony nem maradok itt tovább. Hiszen látjuk a hasadékon át, hogy mások mily vigan járnak-kelnek a szabadban, miért ne mehetnénk ki mi is? En megyek! Ha jösztek, vezéretek lesztek.

— Megyünk, megyünk! kiálták a többiek.

— Jól van, hát én majd vezetlek. Szégyen volna, hogy még tovább is az anyánk szárnyai alá bujjunk, mihelyt a macska közeledik, vagy kánya röpül a levegőben. Az igazat megvallva, én nem is hiszem, hogy azok igazán bántsanak. Csak úgy ijesztgetnek velők minket, hogy ki ne mozduljunk. De majd meglássátok, milyen kellemes lesz odakint a szabadban.

— Induljunk! kiálták mind.

Meg is indultak, egyenesen ki az udvarra, onnan a mezőre. Az öreg tyukmama, ki a tyukól ajtajában ülve min-

dent jól ha menjenek.

Az el kedvökre v udvarból k nekik s ret szerte szét.

játékból k ment. Jó i keztek, de

pattogás ri Nem tudta

megint, csa hát csak a

val az ökrö

Mikor meg mertel

Egyik kis megijedt, i

— Ha nem köszön

— Ne lesz. Csak

Menté tehéncsord

Most már delem. Eze

getözve me ha rátafos

van. És ne balra, min

— Ja mindnyája

gattunk vo

A kal széppenve

Egyszerre tak hátra

hallották. közel s egy

szárnyai a baj, mert

elijesztette vezette a

Miko ismét, a t kához:

dent jól hallott és látott, hagyta, hogy menjenek.

Az első néhány perczben nagyon kedvökre való volt a séta, de alighogy az udvarból kiérték, egy nagy kutya rontott nekik s rettenetes ijedelemmel futottak szerte szét. Szerencsére a kutya csak úgy játékból kergetőzött s mihamar odább ment. Jó ideig tartott, míg összegyűltek, de akkor meg borzasztó csattogás-pattogás riasztotta őket majdnem halálra. Nem tudták, micsoda veszedelem az már megint, csak futottak eszök nélkül; pedig hát csak a béres pattogott hosszú ostorával az ökröknek.

Mikor ez a veszedelem elmúlt, és meg mertek állani, kint voltak a mezőn. Egyik kis csibe, a ki különösen nagyon megijedt, így szólt a kakaskához:

— Hallod-e, ha tovább is így vezetsz, nem köszönjük meg.

— Ne féljete, most már minden jó lesz. Csak jertek utánam.

Mentek, egyenesen szembe a nagy tehéncsordának, mely hazafelé indult. Most már aztán igazán nagy volt a veszedelem. Ezek a nagy állatok öklölözve, kergetőzve mentek, nem néztek a lábuk alá, ha rátaposnak egy ilyen kis csibére, vége van. Es nem volt hova menekülni: jobbra, balra, mindenütt a sok nagy állat.

— Jaj, jaj, végünk van! siránkoztak mindnyájan remegve. Oh, csak ne hallgattunk volna arra az oktan beszédre.

A kakaska maga is szörnyen meg volt szeppenve s persze segíteni nem tudott. Egyszerre mindnyájan örvendve pillantottak hátra: az anyjuk hívogató szavát hallották. Az ám, csakugyan ott volt közel s egy pillanat múlva mindnyájan a szárnyai alá bujtak. S ott nem érte őket baj, mert a tyuk berzenkedve, kodácsolva elijesztette a teheneket. Azután hazavezette a kicsinyeket.

Mikor szerencsésen otthon voltak ismét, a tyukmama így szólt a kakaskához:

— Remélem, most már tudod, milyen oktalanság az, ha valaki hetvenkedésből olyanra vállalkozik, amire sem ereje, sem tudománya. Vezetőnek vállalkoztál s bajba vitted testvéreidet, kik bohó észszel követtek. Más a szó és más a tett s most, hogy ismeritek gyöngeségeket, példás szófogadással tegyétek jóvá hibátokat.

KIS MŰVÉSZ.

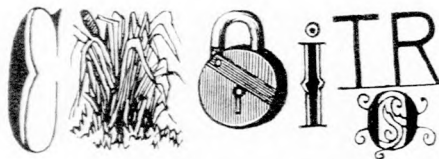
ELÖTTEM vászondarab,
Festéklap balomban —
Jobbik kezemben pedig
Ecsetek csomóban,

Mostan mibe kapjak hát?
Tájképbe, virágba?
Legyen halom és mező,
Rózsá avagy mályva?

Ah, de künn zord az idő!
Meddig szemem ellát
Nem lel kies halmokat,
Csak kopasz, merev fát.

De nini, mellettem itt
Növény a cserépbén...
Ugy lesz: lombot, virágot
Fog mutatni képem!

KÉPREJTVÉNY.

TALÁLÓS MESÉK.

Mi az, a mi a folyón áthalad a nélkül,
hogy árnyékot vessen ?

Hang.

*

Mihelyt meglesz, mindjárt megmar,
Mihelyt megmar, mindjárt meghal.

Tűzszólvány.

*

Akár künn van, akár benn van,
Sehol sem süthet rá a nap . . .

Árnyék.

*

Hogy lehet a fekete téntával pirosat
írni ?

Írd le ezt a szót: piros.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Borbély Andris. Ujabb elhatározás folytán, a szegény beteg gyermekek kórházát csak tavasszal fogják fölavatni, amidőn is ez ünnep, e kórház főszegecséd védasszonya, Stefánia főhercegné jelenlétében fog végbemenni. Ugyanakkor közlöm rajzát a gyönyörű épületnek is, melyhez annyi kis olvasóm járult hozzá kegyes adakozásaival. — **Herzog Fülöp és Gold Hermina.** Az első üzenet nektek is szól. — **Procopius Gerda.** Miután neved dán voltáról fölvilágosítottál, a kérdőjel természetesen elmarad. — **Jacobi Paula.** A kérdésre, valjon a megkezdett irányban folytatás-é tanuláson, én bizony nem felelhetek. Ennek eldöntése első sorban szüleidet illeti, második sorban magadtól függ. Körülményeidnek aprólékos ismeretére volna szükség; de ez meg oly valami, ami, minden bizalmas mellett is, amelyet belém helyeztél, nem tartozhatik én rám. — **Jakobei Erzsike.** Kivánságodhoz képest jártam el. — **Pintér Rézike.** Azokba a te koczkaidba sok négytagu név és szó tér ám bele! Hát az Anna, Irma, Pali, Ádám, Béla stb mit vétettek? A másik két sor már jobb. Ha tehát az első kettőbe valókat még találsz, az egészet

küldd be még egyszer s aztán szívesen közlöm. A különben ügyes szerkezetért mindenkép dicséretet érdemelsz. — **Szokolovits Iván.** Kivánok neked gyors és alapos gyógyulást, hogy az ágyban csak pihenésed s ne szenvedésed legyen. — **Dirnbach testvérek.** A »Kis Lap«-ban ezúttal is fogok közölni szindarabokat. — **Pongrácz Imre.** Levelednek megörültem s érzelmeidet szívemből viszonzom. — **Burg Jenő.** Ha nem te vagy a megfejtő, mért a te neved alatt küldöd be a megfejtést? — **Hubert testvéreket** kéri a Wallerstein testvérek (Laura és Margit) közölkék velök a lakcímöket. — **Páuer testvérek.** Nagyobb részt már megjelentek. — **Eppinger testvérek.** A megfejtés azért van fordított betűkkel oda nyomtatva, hogy ne azonnal lehessen elolvasni. Persze szükséges hozzá a kíváncsiság legyőzése is. — **Kardos Irma.** Az Aesopus meséiben se valóban beszélnek az állatok, de tanúságukat mégis méltányoljuk és követni igyekezünk. Az a két alak természetesen szintén csak költött. Vagy hogy igazában csak a nevök. Mert R. P. és V. L. sajna! elég akad, ha bár más név alatt is. — **Ruprecht Sándor.** Csak továbbra is maradj érdemes jó szüleid szeretetére. Soraidat örömmel olvastam és köszönöm. — **Stern Marcsa.** Mondd meg a te Ernő bácsidnak, hogy azokat a szép képes könyveket, melyekről a »Kis Lap« karácsonyi számában megemlékeztem, mind megszerezheti számodra az Eggenberger (Molnár és Hoffmann), a Légrádi és Révai testvérek könyvkereskedésében. — **Maderspach testvérek.** Megkaptam a kedves küldeményt és köszönöm. De már most nem tudom, a kettő közül melyik a Janka és melyik a Juliska? — **Kiss testvérek.** Tőled Margit persze nem kérhetem, hogy jöjj fel hozzám zongorázni; de már Árpád küldhetne egy kis rajzot, hogy megítéljem tehetőségét. A kiadói dolog el van intézve. — **Dienes Adorján.** Küldeményedet a szegény beteg gyermekek kórházának fogom juttatni. — **Szűsz Ilona.** Jó kívánságaidat köszönöm és viszonzom. A hiányzó számokat (amelyek végett mindig legjobb a kiadóhivatalhoz fordulni) megküldetem. Az »Edelweiss« magyar neve »gyopár« v. »nemes gyopár«. Igen szép példányait láttam magam is az oláh havasokban. — *Több rendbeli közleményt (rejtvényt, elbeszélést stb.), melyet itt egyenként elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhetek.*

Még mindig oly özöne a jó kívánságoknak érkezik tőletek hozzám, hogy csak a mult számokban kifejezett forró köszönetemet ismételhitem. A szeretet és ragaszkodás e fényes jelei valóban drága jutalmam nekem. Legyetek mindnyájában boldogok!

Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1884. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai részv. társulat.